

[Harald Petersen.]

heller ikke i større spørgsmål end det, vi her drøfter. Men altså regeringens bidrag mangler vi stadig. Nu har regeringen siddet med denne forfatningskommission i fem fjerdingår, og man belaver sig blot på at lave festligheder.

Nu hører jeg, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen siger, at når forholdene er så forandret fra 1936 til nu, er det, fordi dengang regnede socialdemokratiet med, at der skulle komme en forfatningsforandring. Regner man ikke med det i dag? Har regeringen opgivet at arbejde på at søge at samle rigsdagen og befolkningen om en forfatningsforandring? Er det spilfægteri, alt det, der foregår i kommissionen i øjeblikket? Jeg synes hellere, de herrer skulle tage og gøre sig stillingen klar, og hvis det er den grundlovs-gave, de har at give den danske befolkning den 5. juni i år, synes jeg, man skulle sige rent og klart, hvad sandheden er.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen omtalte mange teoretiske muligheder for, hvordan det kunne gå i forfatningskommissionen med valgretsaldern på den ene led og på den anden led, af den ene højde og af den anden højde. Den eneste mulighed, det ærede medlem ikke nævnte, er til gengæld ganske betydningsfuld. Det er den at få en valgrets alder, som den danske befolkning, der har bestemmelsesretten her, gerne står bagved. Det synes, som om socialdemokratiet her ikke alene er bange for sin egen skygge, men navnlig er bange for de danske vælgere, der har bestemmelsesretten og har en prioritet i denne bestemmelsesret med hensyn til den valgrets alder, man skal til at træffe beslutning om i dette land, nøjagtigt på det grundlag, som socialdemokratiet selv stod på, da det gennemførte den nuværende valglov i 1936, idet det hævdede som princip, at valgretsaldern til offentlige forsamlinger skulle være ens her i landet, hvorfor det stemte det kommunistiske særforslag ned.

Den højtærede minister, der ellers er en stilfærdig mand, syntes at have fået lidt mere farve i kinderne i dag i anledning af den tale, jeg havde holdt. Den højtærede minister mente, at man ikke kunne tale om overgreb, når et tilfældigt sammenløbet folketingsflertal her under den forfatning, hvorunder vi lever i dag, og under de forfatningsforhandlinger, som føres her i landet i disse år, brugte denne ret til at gennemføre ændringer i disse fundamentale politiske spørgsmål. Jeg tror, den højtærede minister glemte både forfatningen og forfatningens ånd og mening, som jeg sagde første gang, og sit

eget partis standpunkt fra før i tiden, og den højtærede minister har glemt det i den forfatningskommission, som han selv er medlem af.

Den højtærede minister mente, at jeg havde serveret nogle grovheder. Nej, det ved jeg ikke af, jeg har givet en karakteristik af et stykke makværkpolitik, og den karakteristik står jeg ved. Det, vi har savnet fra den højtærede minister og fremdeles savner, er ikke en imødegåelse af nogle artikler, der har stået i venstrepressen. Det, jeg har sagt til den højtærede minister og til regeringen i dag, er, at der ikke er kommet et eneste ord hverken fra ministerens eller ordførerens side til forklaring af den karusseltur, socialdemokratiet har taget principielt i hele dette spørgsmål fra den nuværende kommunale valglovs tilblivelse og til i dag. Karussellen går og går, regeringspartiet går fra det ene standpunkt til det stik modsatte, men uden nogen som helst motivering eller forklaring af, hvad der egentlig er begrundelsen for det, de herrer foretager sig. Nej, de herrer kommer virkelig til at give en forklaring på det, de her foretager sig i strid med hele deres fortid og hele deres principielle politik på disse områder. Jeg tror også, det er et standpunkt, de radikale skulle tage under overvejelse; det strider også med den politik, de radikale var med til at gennemføre ikke alene i 1936, men også i 1945.

Det, der er sagens kærne i dag, er, hvorfor man fra regeringens og de radikales side er løbet fra samtlige de grundlæggende synspunkter, man med stærke argumenter fremførte i 1936. Betragter man fra de to partiers side alle de principielle argumenter, man dengang fremførte her i salen, og som man tog konsekvensen af overfor kommunisterne ved at stemme deres forslag ned, som kun skrevet i sand, som vås og nonsens? Det er virkelig det spørgsmål, de herrer selv rejser; de har ikke besvaret det.

Jeg må endvidere spørge de herrer, når man henviser til forfatningsforandringen: har man da lagt arbejdet for forfatningsændringen på hylden?

Jeg vil gerne stille de herrer endnu et spørgsmål. Hvis de virkelig skulle have mod til på trods af al fornuft og vælgerens naturlige ret at gennemføre det, man her foreslår, udenom vælgerne og formentlig endda på trods af vælgerne, så vil jeg gerne stille de herrer det spørgsmål: Har man egentlig gennemtænkt den mulighed, at man efter at have indført 21 års valgrets alder og valgbarhedsalder til kommunerne, ikke får den valgrets alder godkendt ved den folkeafstem-